

ЖУЋА

Искрено, ја нисам неко ко обожава животиње и стално прижељкује кућног љубимца, али овај мачак је очигледно нешто посебно. Подвукао ми се под кожу и пробудио сасвим нежна осећања која нисам знао да имам.

Све је почело једног лепог летњег јутра. Изашао сам да се поиграм док сунце не обасја веће делове мог дворишта. Док сам се играо, неко је прескочио ограду и ушао у моје двориште. То је био он, мој мачак Жућа. У почетку га уопште нисам примећивао јер сам био залуђен игром, али је после до мене дошла једна мала маца. Тада сам видео да је он посебан. Имао је златно-жуту боју длаке и због тога је добио име Жућа. Имао је јако дугачке бркове иако је био мали. У очима му се видела веселост и жеља за игром, али и глад. Отишао сам до куће да потражим мало хране и нахраним га. Тада је настало једно дивно пријатељство између мене и мог мачка Жуће.

Пролазиле су године, а Жућа је био све старији и више није био тако весео. Почео је све више да спава, али, вероватно као и све, и то долази с годинама. Сигурно га и сада можете видети у некој хладовини како одмара.

Мени није важно да ли се он одмара или је весео и раздраган зато што ће заувек бити мој мали мачак Жућа.

Вук Васић, 7. разред